

nansminister, det er, hvor han taler om, at der aldrig er noget Menneske, der er begejstret for Skattepaalæg. Det er ganske sandt, de Skattepaalæg, som gaar ud over ens egen Lomme, er man aldrig begejstret for. Derimod er der stor Tilbøjelighed blandt Folk til at være begejstret nu for denne, nu for hin Skat, naar den rammer noget, som de synes generer dem; og til i saa Tilfælde straks at sige: Ja, her er noget, der burde beskattes. Naar Folk generes i deres Arbejde af Pianofortespil, hedder det straks: Fanden staa i det Pianofortespil, det burde beskattes! Naar Børn løber paa Skøjter og flirter, er Folk tilbøjelige til straks at sige: Hvorfor skulde vi ikke have en Skat paa Skøjter? Der er Ægtemænd og ældre Damer, som i sin Tid har foreslaaet at lægge Skat paa Pebersvende, Ægtemændene ud fra den Betragtning: Hvorfor skulde Pebersvendene have det bedre end vi andre? De burde beskattes. Den Forestilling ligger overhovedet temmelig dybt i visse Kredse af Befolkningen, at Skat skal bruges som en Slags Straf. Og det er klart, at naar der for Øjeblikket tjenes saa mange Penge paa Børsen, er det noget, som skal straffes.

Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) kaldte den nuværende Børs — jeg antager, han dermed mente den nuværende Fondsbørs, thi der er jo ingen Anledning til at tage Varebørsen med i denne Forbindelse — et Spillehelvede. Det var nu egentlig neppe et rigtig adækvat Udtryk. Jeg tænker mig nemlig Helvede som et Sted, hvorfra man hører de fordømtes Skrig og Jamren over deres Tab, deres tabte Liv o. s. v. (N. Neergaard. Det vil komme!). Men her er virkelig kun Tale om Frydeskrig af alle, som har været indenfor dette „Helvede“ og deltaget i Spillet, de kommer ud derfra med glade Ansigter. Man kunde snarere tale om Spillernes lille Himmerige.

Men lad Fondsbørsen nu da være et Helvede, saa behøver den altsaa en advocatus diaboli. Jeg maa da tillade mig at anføre, at det kan paa ingen Maade siges saadan i ubestemt Almindelighed at være uberettiget, at Kurserne gaar saa stærkt i Vejret. Thi hvad er en Aktie? En Aktie er en Anpart i en Forretning, et Krav

paa Andel i en Forretnings Overskud. Og nu er det jo saaledes, f. Eks. for Dampskibsselskabernes Vedkommende — jeg nævner her nogle af de Papirer, som i størst Omfang har været Genstand for Omsætning —, at Fragterne er steget til en svimlende Højde, og at Overskuddet af dem er blevet tre- eller firdoblet. Er der da noget mærkværdigt i, at en Andel i en saadan Forretning faar en betydelig forøget Værdi, at den faar den dobbelte Værdi? Det er naturligvis altid vanskeligt at bedømme, hvor højt Kursen bør gaa. Men — og her kommer jeg til Sagens anden Side — det gaar heller ikke saaledes til, i alt Fald ikke paa vor skikkelige og harmløse Børs, at det er Storspekulanter eller lignende, der driver Kurserne i Vejret. Det er heller ikke en Termisbørs, og de almindelige Indvendinger, som man kan gøre overfor en saadan, kan man ikke gøre overfor Københavns Børs. Nej, Spekulationen der foregaar saaledes, at de, som køber Papirerne, afleverer deres blanke Kroner for dem, og naar de sælger Papirerne, faar de flere blanke Kroner for dem. Det er i og for sig en saare legitim Forretning. Man maa huske paa, at Spekulation og Spekulation er to Ting. Det er sikkert saaledes, at der i dette Øjeblik spekuleres af en Mængde Outsiders, Folk, som ikke normalt hører hjemme paa en Børs og vel over en Bank betragtet hellere burde holde sig derfra. Men det er dog ogsaa saaledes, at der er en fuldkommen legitim Spekulation. Spekulation vil i Virkeligheden ikke sige andet end en Forudskønnen over fremtidige Prisdannelser, en Forudskønnen, som altid har sin store Berettigelse, thi hvis Købmændene ikke anvendte den, hvad enten de handler med Varer eller med Værdipapirer, saa at Fremtidens Prisdannelser eller Prisstigning ikke blev forud diskonteret, vilde Verden sikkert se betydeligt værre ud, end den gør i dette Øjeblik.

Nu har imidlertid denne Stemning bundfældet sig, og den højtærede Finansminister har, til Trods for sine gode Anskuelser, givet efter for den — naa, den, der overvinder sig selv, er jo større end den, der erobrer en Stad —, og vi staaar altsaa saaledes, at vi skal have denne Skat. Ikke fordi man ikke med Lethed kunde